

Cartea cu premii

Cartea cu premii

**Lucrările premiate la cea de a XIII-a ediție a Festivalului
Internațional de Literatură Umoristică „Alb-Umor”
9-10 septembrie 2022**

Cartea cu premii

**Lucrare apărută cu sprijinul financiar al Consiliului
Județean Alba prin Biblioteca Județeană „Lucian
Blaga” Alba**

**Tehnoredactare: Dorel Lazăr
Consultanți: Any Drăgoianu și Mihai Haivas**

Secțiunea Epigramă

- **Tema:** - două epigrame, folosind cuvintele (inclusiv derivatele lor) „**vorbă**” și „**acid**”
Obligatoriu ambele cuvinte se vor regăsi în catrenele trimise la concurs.

Premiul I

Gheorghe Șchiop
Porumbacu de Jos

Concurând cu prostul

Eșecul vrându-l răzbunat,
În plină vijelie-a urii,
Cu-acidul vorbei m-a plouat
Din ceru-ntunecat al gurii.

În jurul unui divorț

Nu mai împart cei doi un blid
Zic țatele că-i vorba de
Nepotrivire de acid;
Lua-l-ar dracu de-ADN!

Premiul II

Gheorghe Bîlici
Chişinău, R. Moldova

Din folclorul puşcăriaşilor

Când viaţa nu te mai răsfată
Şi îţi devine tot mai grea,
Acidul nu e bun pe faţă;
Mai bună-i totuşi... vorba rea.

Făţarnicul

Mult m-am stresat, ca om lucid,
În vorbe când a pus acid,
Dar m-am temut şi n-am dormit
Abia când dulce mi-a vorbit!...

Premiul III

Vasile Vulpașu Strehaia

La chefurile cu amicii

Nevasta, de cum spun o vorbă,
Se bagă ca musca în ciorbă
Și-mi toarnă, în stilu-i perfid,
În țuica de bază... acid.

Soția și-a mărit buza cu acid hialuronic

Atâția euro scuteam,
Acid când și-a băgat voit,
Că vorba aia, eu puteam
Să-i umflu buza gratuit.

Mențiune

Petru Ioan Gârda
Cluj Napoca

Vindicativă

Țineți minte-o vorbă
Spusă la partid:
Cin' s-a fript cu ciorbă
Arde cu acid!

În deșertul satirei...

Nu zic vorbă mare,
Însă-s doar o oază
Umoriștii care
Au acid la bază.

Premiul Juriului

Florin Rotaru

Buzău

Dispută cu soacra

Vorbind cu mine, tare m-a certat,
De îi curgea saliva pe bărbie,
Dar n-a fost bai și chiar m-am bucurat,
Că tot n-aveam acid în baterie...

Soția prietenului meu...

De soața lui m-am lămurit rapid:
În vorba sa, mai dulce ca pelinul,
Nu vei găsi nici urmă de acid...
L-a neutralizat complet veninul!

Parodie

Tema: - o parodie , cu ritm și rimă, respectând toate „canoanele” parodiei la poezia: „*Nu știu*” scrisă de poetul aiudean, Avram Pojar.

Nu știu

Nu pot singur să mă descriu,
Contează părerea voastră, comună,
În alb, în negru, sau cenușiu,
Cu mult devăr sau numai minciună!

Nu știu cât sunt de viu,
Aștept mereu pe cineva să-mi spună!
Mă mișc, fără a fi zglobiu,
În piept, timidă, inima-mi răsună!

Nici cât gândesc nu știu,
Măsura gândirii cineva să mi-o pună!
Aș putea, n-aș putea ca să fiu,
Aștept, confirmarea voastră, cunună!

Fistichiu, galonat, cilibiu.
Cu inimă rea, cu inimă foarte bună,
O gloabă sau un bidiviu,
Părerile voastre contează, s-adună!

Cât de uriaș sau de pirpiriu,
Îmi apare chipul sub blânda lună,
Să-mi spuneți voi, cât nu-i prea târziu,
Cât încă ultimul clopot nu sună!

Avram Pojar

Premiul I

Daria Dumescu

Iași

Pe toate le știu

Eu, fiică a Evei, așa mă descriu:
Furori fac la greu în comună,
Port alb, port și negru, dar nu cenușiu,
Mă pierd, uneori, în minciună.

Mă mișc lunecos ca argintul cel viu,
Oricare-ar putea să vă spună
De-mi calcă pe urme. Am pasul zglobiu
Când trop-trop pe uliți răsună.

Sunt mândră, sunt gigea, pe toate le știu
Și, sare pe coadă să-mi pună
Acel ce nu crede că eu pot să fiu
O floare de colț în cunună.

Aștept cu răbdare un tip cilibiu
Să vină că vremea e bună,
La pas ori călare pe un bidiviu,
Când țațe la gard se adună

În frunte cu lelea și-un moș pirpiriu
Hulind câte-n stele și-n lună.
Acum, însă, vreau să adorm că-i târziu
Și-n zori n-aud ceasul când sună.

Premiul II

Petru Ion Florin Vasilescu

Craiova

Atâtea nu știu

Nu pot, ca personaj, să mă descriu,
Că am băut azi-noapte, prin comună –
Vin alb, vin negru, nici nu le mai știu,
Și mult rachiu, dă-l tare, ce detună ...

Nu pot să știu nici dacă-s încă viu,
Aștept să vină soacră-mea să-mi spună,
Mai mișc, dar nu athletic și zglobiu,
Cum tot pretinde fata ei cea bună!

Nici cu ce parte să gândesc nu știu,
Vr'o grefă-n cap nea'doctorul să-mi pună!
Dar momentan, nu vreau ornat să fiu
Cu-njurături și sfaturi, în cunună ...

Eu beau de sting, să uit într-un târziu
Necazuri ce în suflet mi se-adună ...
De-aceea merg pe uliță candriu
Și latru ca un maidanez la lună!

Ca vechi poet, posed un bidiviu,
Pegasus e-nvățat să i se spună,
Cu vinul și cu gloaba, sper să scriu,
Cât cel din urmă clopot, sâc, nu sună!

Premiul III

Vasile Larco

Iași

Nu știu

N-am de unde acum să știu,
Mereu mă tot uit ca prostul spre Lună
La un război lung și plumburiu,!
Când zeci de alarme zilnic răsună!

Nu văd cer azuriu,!
Acum el pare totul o furtună,
Privesc, fără a fi sașiu,
Văd clar cum avioane se adună!

Nici cât mai pot fi viu,!
Dar cine e-n stare astăzi clar să-mi mai spună!
Însă vreau, mult mai vreau, nu-i târziu,!
Gândirea de pace fie cea bună!

Omul bun, săritor, durduliu,
Cu gânduri bune să fie toți împreună,
O brută sau un zurbagiu,
Să plece departe, e-o lume nebună!

Liniște doresc, permanent subscriu,
Bomba nucleară nu e oportună,
Altfel, pot pune și un pariu:
N-o să reziste Planeta străbună!

Mențiune

Gheorghe Bâlici
Chișinău R. Moldova

Atâta știu

Cum am fost nicicând n-am să fiu,
În capul meu ba e soare, ba tună,
Uneori parcă-s mort, parcă-s viu;
Mai exist? Oare cine să-mi spună?

Nu prea văd de ce-aș vrea să descriu
Viața mea, o întregă lacună;
Că-s nătâng, dezaxat, fistichiu
În urechi tot timpu-mi răsună.

Știu atâta că-i bine: să scriu
Versuri multe „din coadă ce sună”.
Să-ncetez? Chiar cred că-i târziu
Ș-apoi lumea, și ea, e nebună!

Răvășit uneori și pustiu,
Mai trimit la concursuri cunună
De catrene răzlețe, căci, știu,
Câte-un premiu se mai adună.

Că sunt mare sau mic, ori chefliu
Ce sticloanța vrea s-o răpună,
Ziceți azi. Tarlapan, în sicriu,
Doar atât aștepta: „Moarte bună!”*

*„Moarte bună”, o expresie folosită în loc de „noapte bună” dintr-o epigramă a maestrului Efim Tarlapan

Rondel umoristic

Tema – „Fericirea - repetiția plăcerii”

Premiul I

Grigore Chitul

Bistrița

Certitudine poetică

Ar fi, într-adevăr, o fericire
Să fiu recunoscut de lumea toată,
Când scriu poeme, muza mea să poată,
Chiar dacă n-am talent, să mă inspire,

Să pot primi și Nobelul vreodată,
Iar fanii, de plăcere, să transpire.
Ar fi, într-adevăr, o fericire
Să fiu recunoscut de lumea toată.

Dar când, de cartea mea recent lansată,
Un critic spune că a ei citire
E-un bun prilej de îndobitocire,
Să pot să-i dau în cap cu ea o dată

Ar fi, într-adevăr, o fericire.

Premiul II

Petru Ioan Gârda

Cluj Napoca

Bilanț - autoepitaf

Am fost, o viață-ntreagă, fericit,
C-am dus-o din plăcere în plăcere:
Eram zurliu și aprig și-n putere
Și numai la plăcere m-am gândit.

Cam tot ce-am câștigat am risipit,
Din muncă, n-am dorit să fac avere -
Am fost, o viață-ntreagă, fericit,
C-am dus-o din plăcere în plăcere.

Femei? Puhoi, dar nu m-am logodit
Și nici măcar nu le-am lăsat să spere;
Beții? Chiolhanuri? Fără bariere!...
Deci, până la treizeci, când am murit,

Am fost, o viață-ntreagă, fericit.

Premiul III

Maria Chirtoacă
Câmpulung

După mine, potopul!

Vreau o viață de crăiasă:
Fericirea e-n plăcere
Și mereu sunt curioasă
Câte poate să-mi ofere.

Din caseta ei frumoasă
Sper să scot mărimi, avere...
Vreau o viață de crăiasă,
Fericirea e-n plăcere.

Orice clipă mi-e frumoasă
Cât cuprinsul unei ere:
Nu bărbatul meu de-acasă,
Ci amantii-mi dau putere,

Vreau o viață de crăiasă...

Mențiune

Eugen Deutsch

Iași

Rondelul plăcerii absolute

Se simte-ajuns în toiul fericirii
Monarhul absolut urcat pe tron,
Crezând că e în pragul nemuririi
Deși, în fapt, e doar un fanfaron.

Știind că-i interpretul stăpânirii
Scriind „sunt statul eu” pe ecuson,
Se simte-ajuns în toiul fericirii
Monarhul absolut urcat pe tron.

„Tăcerea-i anticamera iubirii”,
Spunea un Don Juan, cam filfizon,
Frâu liber dând, fără-a gândi, pornirii
De-a sta la infinit pe telefon...

Simțindu-se în toiul fericirii.

Premiul Consiliului Județean Alba

Gheorghe Bâlici
Chișinău, R. Moldova

Rondelul dragostei patriarhale

O zi întreagă de-ai cântat,
Că ai iubit și-ai fost iubit,
Oricât ai fi de norocit,
Nu ești prea bine informat.

C-a mai murit un om în sat
Și altul tot s-a prăpădit
Cât ziua-ntreagă ai cântat,
Că ai iubit și-ai fost iubit.

Tresari? Probabil ești uimit
De câte s-au mai întâmplat,
Dar poți să uiți de spovedit
Căci Domnul șterge-al tău păcat

O zi întreagă de-ai cântat!...

Sonet umoristic

Tema – impusă: „Răbdarea e amară”

Premiul I

Petru Ion Florin Vasilescu
Craiova

Dragoste lungă de-o vară

Potop de vreme-mi pare c-a trecut
De când m-a fermecat a ta privire,
Ce promitea torent de dragostire,
Da-mi dai, sfrijit obol, câte-un sărut!

Sătul de fantezii făr-de-mplinire,
Prin parcul ce-i acum pustiu și mut,
Am scris un cântec, cum m-am priceput,
Mixaj de strepezeală și iubire ...

Îți zic în el, prea-castă domnișoară,
Că-ntr-adevăr, răbdarea e amară,
Și sufăr, vag sperând c-o să-ți revii ...

Mi-e dor de tot ce-a fost și ne-a legat,
Dar dacă tu-ntre „foștii” m-ai băgat,
M-aș combina cu Tanța, o mai știi?

Premiul II

Petru Brumă

Constanța

Sonetul așteptărilor de viață

Am cunoscut-o-n clasele primare
Simțind că are-un soi de vino'ncoa,
O îmbiam cu câte-o acadea,
Ea, ștregărița, îmi șoptea: răbdare!

Crescuse mare și mă fascina,
Dorind-o, se-nțelege, cu ardoare,
Dar totdeauna visu-mi deturna:
Nu încă! Poate data viitoare!

Acuma așteptările-s lunare,
Pun apă în ibric pentru-o cafea
Și ies umil s-o-ntâmpin la intrare.

E drept că nu pe ea, pe fiică-sa,
Duduia poștăriță care-apare
Purtând în tolă pensioara mea.

Premiul III

Ion Moraru

Galați

Sonetul răbdării

De când așteaptă ca să-i fie bine,
Românul nostru și-a pierdut răbdarea
Și deseori își pune întrebarea:
„În țară, bunăstarea când mai vine?”

Că s-a scumpit nespus de mult mâncarea,
Să crească leafa, șanse sunt puține,
Se intră tot mai rar în magazine,
Iar leul nostru și-a pierdut valoarea.

Va trebui să suportăm dieta,
Vom deveni vegani pe nesimțite,
Că vom mânca de-acum „răbdări prăjite”

Să ne menținem zilnic silueta
Și ne-om ruga la Dumnezeu, Bunul,
Să nu ne ia... răbdarea și tutunul!

Mențiune

Gheorghe Șchiop

Porumbacu de Jos

Dragoste cu mucegai

Mult timp m-a dus de nas o domnișoară
Căci guguștiuc cum sunt și ramolit,
Cocoș bătrân de-o târțiță dorit,
Cuminte-am stat, crezând-o că-i fecioară.

Cu mierea vorbei sale m-a vrăjit,
În portmoneu vârându-mi fina-i gheară,
Iar când m-am prins ce vrea micuța fiară,
M-am amăgit crezând-o c-a glumit.

N-am vrut să-i zic „adio și la gară”,
Da-n cot când m-a durut de-a ei ispită,
Simțind iubirea dânzei că-i precară,

I-am spus frumos: „iubita mea, iubită,
Răbdarea-ndelungată e amară,
În special cum e a mea, prăjită!”

Pemiul special

Maria Chirtoacă
Câmpulung

Răbdarea e amară...

Răbdarea cred că nu e o salvare
Când nu ai bani să-i cumperi o plăcere
Nevestei, care nu mai vrea să sperie,
Că-n banii mei găsește alinare.

Trăim din nou momente austere
Cu lefuri mici – și parcă tot mai rare,
Iar eu opresc poștașul pe cărare
Visând că poate-mi lasă vreo avere.

Dar cred că știu cum pot să scap de rele:
Partide sunt în țara mea o droaie.
Mă-nscriu rapid într-unul dintre ele,

Rânesc și eu ca porcii prin gunoaie,
Și-atunci când prind ciolanul, soaței mele
Îi fac în dar o ditamai căsoaie...

Proză scurtă umoristică

Tema – impusă: „Viața vine, viața trece”

Premiul I

Vasile Larco

Iași

De la maternitate la maturitate

Maternitatea, după cum știm, este un spital special amenajat și dotat cu toate cele necesare, care asigură asistență medicală femeii însărcinate, a se înțelege, gravidă, a nașterii, a lăuzei și a noului născut, până când acesta este pus pe picioarele lui, cum se zice, dar este externat în scutece. Viața, conform definiției cunoscute, este o sinteză a proceselor biologice, fizice, chimice, mecanice care caracterizează organismele, adică tot ce este viu. Acest dar de la Dumnezeu care este viața, vine și trece, de multe ori se scurge prea repede, după cum, vai ce trist este, citisem nu de multă vreme pe crucea unui copilăș: viața pentru mine-a fost un vis, / cum deschis-am ochii, i-am și-nchis.// De unde vine viața și până unde ajunge numai Dumnezeu

știe. Dar în afară de Cel de Sus știe și Nicușor, care acum, ajuns mare, este Nicolae. Iată ce s-a găsit scris într-un jurnal întocmit de dumnealui, jurnal îngălbenit de vreme, prăfuit și cu foile răsucite: „ Am venit să viețuiesc pe lumea aceasta până voi trece pe Lumea cealaltă și pe care, încă, nu știu cum arată. Pe vreme mea copilașii veneau pe lume, se nașteau acasă, în locuința părinților, chiar dacă unii erau „copii din flori”. Noul născut venea, dar nu avea cum să-și aleagă părinții din vreme, adică de dinainte, ci el era după chipul și asemănarea lor, precum este și astăzi, iar de aici este vorba din popor: de-ar ști omul ce-ar păți, dinainte s-ar păzi! Dar ce poți face, cum să intervii, când ești atât de mic, nici cât o gămălie. Barza nu are nici un amestec, ea își vede zilnic de micii ei cocostârci, fiind vitregită de laptele matern, așa că le asigură cele necesare hranei prin pliscu-i lung, căutându-le broscuțe, șerpișori, melcișori și apa căzută din nori. Când am ajuns la școală, referitor la viață și la venirea pe lume a pruncilor, am fost bulversat când învățătoarea i-a spus unui băiețel: mă, și tu ești din aceea căzuți din Lună! Ce mai puteam înțelege? Printre noi mai sunt și extraterestrii, adică și cei din afara Terrei?

Mama, la nașterea mea, a fost asistată, ajutată, sfătuită de o vecină, de râvnă plină, mai în vârstă, moașa satului, șugubeață care a spus: iată un băiat

de nota zece! Va ajunge un om cu greutate, avu dreptate, am optzeci de kilograme și că voi ajunge un om de stat. Aici a mințit, nu-s om de stat, ci de-alergat, de-alergătură ca să am ce pune-n gură. Eu auzeam ce se spunea în jurul meu, dar nu puteam să scot o vorbă, ci numai scânceam, dar nimeni nu pricepea limba mea, parcă n-ar fi fost și ei cândva în pielea mea. Dar, așa e omul, când se vede mare, uită de cei care sunt în suferință. Ziceam în sinea mea: sunt băiat de nota zece / deci oricare greu va trece! Și a trecut. Greutățile vin și pleacă dacă pe om îl ajută Dumnezeu. Pe mine Cel de Sus m-a ajutat și când sub lumânare-am stat. Fiind mic și neajutorat mi s-a aprins o lumânare la cap, n-aș zice la căpătâi și eram pregătit pentru marea trecere (caz real), deși abia intrasem în viață, Cea cu coasa și îmbrăcată în negru priveghea, alături de sărmanii mei părinți, neputincioși în asemenea situație. Raiul și Iadul se întreceau pentru a mă găzdui, Raiul îmi promitea locuri pline cu verdeață, deși nu eram erbivor, iar Iadul, pe cele pline de multă căldură. Era și pe atunci mare criză energetică. Fiind nehotărât, Dumnezeu m-a tras de braț, zicând în sinea Lui: Lăsați băiatul în pace, e mic și nu știe ce face, abia în viață a venit și mult mai are de trăit! Eu ziceam în sinea mea: La un prunc de nota zece, viața vine, viața trece, însă nu așa degrabă, că mai am atâta treabă!

Când am început să merg, parcă l-am prins pe Dumnezeu de un picior, eu cel mic fecior și al părinților odor. Alergam prin ogradă, toți să mă vadă, mai gânguream că nu vorbeam, dar nu plângeam, doar mai târziu am început să mă plâng ba de una ba de alta. Dar, Vreme vine, vreme trece, după cum spunea Poetul nostru Național, Mihai Eminescu în Glosă, a venit și a trecut o parte din ea, din vreme, eu ajungând școlar, de abecedar, cu orar concis și clar. Eram un copilaș cuminte, cu minte destulă, cât să nu dea pe dinafară, eram ascultător la școală, ascultam de învățător, mai greu era cu răspunsurile, am fost de multe ori săritor, săream la bătaie, iar când nu eram notat cu nota zece, deși eram băiatul născut cu această notă maximă, primeam, desigur, o altă notă. Clasa vine, clasa trece, una după alta și am absolvit clasele primare, pe cele elementare și așa mai departe, că sunt, vorba aceea, un om cu carte. Cineva, cândva zicea: cartea nu-i așa de grea / nu-i ca piatra cea de moară, / este chiar mult mai ușoară / sunt doar câteva cerințe:/ să ai multe ... cunoștințe!"/>// Cunoștințe trebuie să ai undeva pe „sus”, că pe „jos” nu-s de folos. Cum terminasem cu învățatul în școli, fiind sănătos tun, m-au recrutat să merg lângă tunuri, în armată, lăsând acasă boboc de fată, iar la întoarcere am găsit bobocul desfăcut. Așa sunt fetele, te așteaptă să termini armata și de atâta așteptare și cu

dragoste mare, se mărită cu altul. Am aflat că în războaie, care, acestea vin ca taifunul, sunt unii cei ce trag cu tunul, iar alții-s cei ce trag foloase. Războiul vine și trece, dar amprentele-i rămân. Trece războiul, dar ia cu el și multe vieți omenești. Mai cu bune, mai cu puținele bune, a trecut armata, mi-am găsit un loc de muncă, nu de stat, ci la stat, dar cum belelele nu vin niciodată singure, am dat în altele, sau mai bine zis, în alta: m-am însurat. Am luat o nevastă nici tânără, nici frumoasă, nici bogată, nici harnică, nici veselă și nici cumsecade, ci exact așa cum era. Am făcut, cu ajutorul părinților mei, o căsuță, înconjurând-o cu un gard înalt din scânduri bătute vertical, având o poartă mare, una mică, vreo trei pârleazuri, apoi am înjghebat câteva acareturi, că de, nu puteam fi leneșul satului. Zilele veneau și treceau, dar copiii nu veneau. Mă întrebă, desigur în glumă, fiind șugubăț de felul său, un vecin: măi, tu nu mai pleci prin delegații, nu ai treabă prin alte localități, că-ți sufoci femeia stând permanent acasă? Nu știu ce a vrut să zică, dar întrebându-mi nevasta, ea mi-a spus că bine ar fi să-i faci în ciudă și chiar să mai pleci. Ce are de ne tot poartă de grijă. Să-și vadă de nevasta lui și de curtea lui plină de copii! A noastră încă nu e plină mai este loc suficient. Bine i-a mai zis vecinului meu, numai că e o vorbă pe la țară, că dacă vecinii beau apă din aceeași fântână copiii din

jur pot semăna între ei. Între timp eu îmi vedeam de serviciul meu, nevasta de-ale ei, zilele veneau și treceau, așa precum grăunții la moară, de cu zori și până-n seară. Au venit copiii mult așteptați, dar nu seamănă cu cei ai vecinului, fiindcă ai lui sunt mai mari, chiar dacă avem aceeași fântână, De, așa e vorba satului. (VA URMA)

De la maturitate la eternitate

Trec anii, trec lunile-n goană, în zbor săptămânile trec, după cum spunea poetul Rapsodiilor, George Topârceanu, iar în pas alergător trec zilele noastre, vorba cântecului Mariei Tănase: C-așa-i lumea trecătoare / Unul naște altul moare / Al de naște necăjește/ Al de moare putrezește/ Lume, soră lume ...

Eu, om de multă vreme matur, am uitat de maternitate și am dorit să fac o călătorie pentru crearea unei imagini reale despre lumea înconjurătoare, pe care s-o transmit urmașilor, dar și urmașilor, urmașilor mei. Vorba aceea: viața vine, viața trece, omul bun sau rău petrece, o să mă petrec și eu, când va spune Dumnezeu. Până o să-mi sune ceasul, nu cel deșteptător, ci acela care să

mă anunțe că trebuie să mă înscriu în Marea Trecere spre dincolo, am făcut voiajul dorit, plănuțit, pregătit din care am reținut cele mai importante fapte. Așadar, am plecat în țara lui Trestie Vodă și să vedeți ce am văzut: Am văzut oameni minunați. Se minunau când întâlneau munții (de gunoaie), marea (clasă de corupți), valurile (de scumpiri) și râurile (de promisiuni electorale). Apoi am întâlnit oameni înzestrați, (primind zestre de la câte o mătușă), oameni gânditori (gândeau că vor trăi mai bine după alegeri, după reformă și după remanierea guvernamentală), oameni sătui (de promisiuni deșarte, de minciuni și de sloganul: „Să trăiți bine!”). În continuare am întâlnit oameni ce făceau sport: practicau boxul (în familie, pe stradă sau în discotecă), practicau șahul (umblând de nebuni, sărind calul și făcând schimb de dame), practicau înotul (menținându-se pe linia de plutire, pentru a nu intra la apă) și oameni ce iubeau atletismul (fugind de răspundere, sau după un post căduț).

Dar, am văzut și oameni cinstiți (prin baruri, prin școli sau la volan), oameni veseli (ne râdeau în nas după alegeri), oameni harnici (se grăbeau să adune taxele), oameni orbi (nu-și vedeau lungul nasului), oameni norocoși, (câștigând toate procesele în care erau acuzați de corupție) și oameni cu venituri, unii care au venit mare, alții

care au venit mic și alții care au venit (la conducere) și n-au mai plecat.

Am văzut și oameni visători (visau ca Spațiul Schengen să le aducă lapte și miere ori visau la descoperirea adevărului). Am întâlnit și oameni credincioși (care cred în tot ceea ce spune mass-media, oameni care postesc de după revoluție încoace și oameni care aprind lumânări la icoana lui „Sfântul Așteaptă”). Am întâlnit oameni, oameni și oameni. Sau lume multă, oameni puțini, dacă ar fi să se potrivească aici vorba lui George Ranetti.

Vicii ascunse nu am, toate sunt la vedere, mulțumesc lui Dumnezeu și părinților mei. Cât despre concetățeni, spun că nu i-am văzut niciodată să bea singuri, că de ar fi făcut-o, nu ar fi avut cine să-i aducă acasă. Unul din aceștia avea un băiețel care mai șterpeleam câte ceva de pe unde putea și el, fiind prins de polițist, acesta l-a întrebat:

- Puștiule, iar ai furat, iar te-am prins, ce ai de gând?

- Am de gând să nu mă mai prindeți, i-a zis, plin de nevinovăție băiatul.

Cu localnicii m-am împăcat, n-am avut probleme, m-am împăcat întotdeauna după oricare ceartă. Nu am organizat petreceri decât noaptea, când toată lumea dormea, pentru a nu deranja pe nimeni. Dacă cineva nu avea somn, era treaba lui,

eu nu răspundeam pentru neajunsul său, nu răspundeam nici la telefon.

Așa am fost eu, mulțumit că nu sunt altul, născut noaptea, ducându-mi zilele până mă voi trezi într-o dimineață mort. Mort nu am fost niciodată până acum, decât după vreo fetișcană cu fustă sau cu pantaloni, cu cercei sau fără de cercei, că acum trebuie să fii foarte atent pentru că au rămas mai puține indicii exterioare în determinarea sexului. Trebuie prudență când îi spui cuiva: sărut mâna!

Am avut și serviciu, plecam dimineața, era aglomerație în autobuz, îmi oferea locul câte o doamnă care spunea printre dinți că miros a băutură de la o poștă! Auzi? De la o poștă! Știe ea că se vinde băutură la poștă? Cred că era beată. Am refuzat să iau loc, avansând, că aici mai puteam și eu avansa, coborând în final prin ușa din față, pentru că aveam față.

Uneori întârziam la slujbă, începuse programul, portarul mă trimitea la director. Așteptând, procedam ca tot omul ajuns la secretariat, unde se stă cu gândul spre director și cu ochii la secretară. Fiind invitat să intru la director, spunându-i că am întârziat pentru că nu m-am putut deștepta, adică nu m-am trezit la vreme, iar el, calm, zicea că trebuia să vin așa, pentru că nu sunt singurul adormit dintre salariații săi.

Cum și lenea e scrisă-n legile-omenești, nu mi făceam norma, eram iar chemat la director, spunându-mi că mă dă afară, cică zece așteaptă să-mi ia locul. Vedeți? Eu țineam locul la zece! A urmat șomajul, ajutorul de șomaj, pe stradă întâlnindu-mă un coleg îmi zise:

- Mă, știi ce-i aia o epavă?

Am bolborosit eu ceva, iar el îmi zice:

- Privește - te-n oglindă!

În una din seri, am intrat pe poarta unui cimitir, portarul sforăia de a pornit alarma unei mașini străine din apropiere. Mergând pe o alee, am nimerit într-un cavou și aud:

- Fugi de aici, e ocupat, nu-i permis doi pe un loc, ce ești în tren sau la spital?

Am ieșit în stradă, puterile slăbiseră la fel ca prietenia între popoare, găsind un tomberon, m-am postat în el și am adormit buștean, mai ceva ca unii politicieni prin ședințe. Am avut un vis straniu, pe care mi-l amintesc în versuri: Adus în sala de-așteptare / De la electricele șocuri / Îmi zise doctorul: răbdare! / Că nu mai sunt la morgă locuri!// M-au trezit niște înțepături ușoare de bisturiu, eram la spital, mi-am zis că sunt salvat. Mi-au salvat, a se înțelege, mi-au săltat, inima, rinichii, ficatul și ce mai era de recuperat. Acum sunt împăcat că mă aflu în mai multe persoane și

pot să-mi petrec în liniște Viața de Apoi. Pa! Ne vom vedea la Înviere!

Premiul II

Lucian Domșa
Aiud

Viața vine, viața trece (Text1)

Unii oameni au o curiozitate vie și stăruitoare pentru lucruri inimaginabile, cum ar fi colecțiile de timbre, de fluturi, de cărți poștale vechi, pipe, chibrituri, pachete de țigări, șervețele de hîrtie, creioane...

Am cunoscut persoane care au astfel de colecții, însă niciuna nu mi s-a părut mai originală decât a profesorului. S-a pensionat de multă vreme și cred că era trecut de șaptezeci de ani. Arăta destul de viguros, probabil că pasiunea pentru colecția lui l-a

ținut în formă. Nu făcea exerciții fizice, însă umbla mult cu bicicleta. Participa la fiecare înmormântare în cimitirul din oraș și era văzut cât mai aproape de mormânt și de rudele decedatului. Ținea în mână telefonul mobil ca să înregistreze conversațiile celor din jur. Avea zeci de înregistrări de acest fel.

Locuia undeva la capătul orașului, într-un apartament cu două camere, proprietate personală, situat într-un bloc cu patru etaje. Aproape zilnic se suia pe bicicletă și pedala până la cimitir pentru a participa la fiecare înmormântare. Era prezent de dimineață și stătea de vorbă cu groparii ca să vadă câte înmormântări vor avea loc în ziua respectivă. Le cumpăra câte o bere groparilor, care se bucurau pentru asta, iar în sinea lor îl socoteau un profesor ținut. Nu ținea niciodată cont dacă decedatul a fost sau nu o persoană de vază, el era acolo, lângă mormânt, îmbrăcat în costum negru, cu telefonul mobil în mână. În impresionanta sa colecție figurau înregistrări de la înmormântarea unor oameni total necunoscuți, dar și a unora foarte cunoscuți. Profesorul avea, într-adevăr, o colecție unică în lume!

Regret că nu mi-am făcut timp să ascult mai multe din acele înregistrări. Trebuia să mă rup din ocupațiile mele ca să o fac. Erau deosebit de interesante, cele mai multe comice, iar altele triste, incitante, dureroase, ba chiar și aiurite. Într-o zi mi-

am făcut timp și am transcris câteva înregistrări care mi-au plăcut cel mai mult. N-a fost deloc ușor, a durat câteva ore bune, însă a meritat osteneala. O să vă prezint una dintre ele.

- Pffff! Ce vreme mizerabilă! Ploaia asta te pătrunde până-n suflet! (voce de bărbat)

- Parcă numai ploaia! E prea frig... (voce de femeie)

- Mda... Și-a găsit și ăsta când să moară! (alt bărbat, pufnind în râs)

- Să nu-l mâniem pe Dumnezeu, da? Măcar că decedatul n-a fost ușă de biserică, iar în viața lui a făcut destule lucruri care... (voce de femeie întreruptă de plânsetul unei alte femei)

- Mare minune că și-a ales o zi ca asta pentru îngropăciune, numai ca să ne facă nouă-n ciudă și să ne udăm din cap până-n picioare... (primul bărbat)

- Taci, că te bate Dumnezeu! Azi dimineață era vreme bună. De știam că va ploua și va fi atât de rece, n-aș fi venit aici pentru nimic în lume! (femeia).

- Cum am ajuns la cimitir, cum s-a pornit ploaia... (al doilea bărbat)

- Acum nu mai putem pleca, ne văd neamurile și ne facem de râs. (femeia)

- Bine măcar că am avut o umbrelă-n mașină. (primul bărbat)

- Răposatu' ne era dator cu 3000 lei. A murit înainte să ne dea banii. Acum n-o să-i mai vedem. (femeia)

- Lasă, draga mea, c-o să cerem banii de la nevastă-sa ori de la copii. Păi sunt 3000 lei, nu 300. Pentru 300 mă făceam că uit, treacă de la mine. (al doilea bărbat)

- Când m-am trezit azi dimineață m-am simțit destul de moleșit și n-am vrut să mai vin la cimitir. N-aș fi venit nici la înmormântarea mea. Dar trebuia s-o fac, că mă arătau neamurile cu degetul. Ar fi zis: „Ia uite la ăsta, că nici la înmormântarea lui văru-său n-a vrut să vină...” (primul bărbat, râzând ușor)

- Da, așa ar fi zis! (femeia)

- Ia priviți-o pe nevasta mortului, cum se uită peste tot să vadă cine a venit și cine nu... (altă voce de femeie)

- Parcă numai ea? La fel face și fiică-sa, nu i-ar fi rușine... Se prefacă că plânge și se șterge la ochi cu batista ca să se uite pe furiș la cei de aici. (prima femeie)

- Eu le-am zis condoleanțe atât nevastei cât și fetei. Oricum, imediat ce termină popa cu slujba de îngropăciune, am dispărut de aici! (primul bărbat)

- Ca să vezi cum e viața... Eram certat cu el mai bine de zece ani, chiar dacă mi-a fost frate vitreg. Ba chiar i-am dat banii ăia împrumut după ce ne-am

împăcat și a venit la mine ca să-l ajut că are datorii.
(prima femeie)

- De ce v-ați certat? (a doua femeie)

- Era un om dificil, știi prea bine. S-a băgat în tot felul de afaceri și s-a ncurcat cu cine nu trebuia. Mai ales cu cămătarii. Însă, despre morți numa' de bine. Dumnezeu să-l ierte! (prima femeie)

- Ia uitați-vă acolo! Ați văzut ce scrie pe coroana aia din capăt? (al doilea bărbat)

- Nu! Ce scrie? (primul bărbat)

- Sincere condoleanțe din partea Băncii Cooperatiste.... Pfff! Păi de când trimit băncile coroane? Că el era dator vândut la bănci, avea o grămadă de rate de plătit... (prima femeie)

- Te pomenești că și-a achitat datoriile înainte să moară! (a doua femeie)

- Nici pomeneală! Și-a lăsat familia cu multe datorii... (prima femeie, râzând ironic)

- Cine o să le plătească? (a doua femeie)

- Am auzit că prima lui nevastă l-a părăsit pentru că lui îi plăcea să joace la pariuri. (al doilea bărbat)

- Da, așa-i. Zece ani l-a suportat femeia aia, până și-a luat lumea-n cap și a plecat în străinătate. (prima femeie)

- Era un mare chefliu. Îi plăceau băutura și mâncarea bună. Mânca mult. Odată, am ieșit cu el la Grădina de Vară și a mâncat zece mici plus o porție mare de cartofi prăjiți cu cașcaval și salată de

varză. A băut dup-aia patru halbe de bere. Când l-am auzit că vrea și un coniac mic, m-am enervat și am plecat de acolo... (primul bărbat)

- I-au plăcut mult femeile. Avea pe una din orașul vecin la care se ducea de două ori pe săptămână. Nevestei îi zicea că stă peste program la birou, iar proasta îl credea. (a doua femeie)

- Ia mai tăceți! Mai bine ziceți „Dumnezeu să-l ierte!” (prima femeie)

Înregistrarea s-a terminat brusc. L-am întrebat într-o zi pe bătrânul pensionar, de unde i-a venit ideea să facă asemenea înregistrări? Mi-a răspuns că de când a avut loc înmormântarea propriei sale neveste și a auzit frânturi din vorbele celor prezenți acolo. Imediat după ce s-a pensionat, s-a dedicat cu totul acestei îndeletniciri. I-am zis că ar fi bine ca înregistrările să fie transcrise și să scoată o carte cu ele, însă profesorul a refuzat categoric. Înainte să moară, le va șterge pe toate. Am ridicat mirat din umeri și l-am întrebat de ce. A surâs și mi-a răspuns că dacă ar tipări o carte, iar oamenii ar citi-o, nu ar mai participa nimeni la înmormântări. Iar firmele de pompe funebre ar da faliment din această cauză. Prin urmare, cei de la aceste firme l-ar plăti cu bani grei pe profesor ca să nu tipărească acel volum.

M-am uitat nedumerit la profesor și l-am întrebat care e, totuși, scopul acestor înregistrări. A râs copios și mi-a răspuns că-i folosesc lui. Ar vrea să

fie îngropat fără niciun ceremonial și să nu vină nimeni la înmormântarea lui, mai ales că n-a avut copii. Cea mai frumoasă moarte e aceea în care nu incomodezi pe nimeni pentru propria ta înmormântare, a continuat profesorul.

A trecut multă vreme fără să-l mai întâlnesc pe profesor, până când i-am văzut fotografia într-o postare pe Facebook. Sub ea scria: „S-a pierdut și se caută”. În urmă cu câteva zile, bătrânul profesor a plecat de acasă și nu s-a mai întors...

Viața vine, viața trece (Text2)

Oare, există în lumea asta ceva mai dificil decât a călători cu diferite persoane într-un compartiment de tren? Pesemne că pentru un coleric cum sunt eu, acest chin pare a fi intolerabil.

Îmi amintesc că într-o călătorie, eram singur în compartiment. După ce trenul a plecat, a intrat un domn îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu pălărie de fetru pe cap. A salutat cu amabilitate în timp ce-și așeza valiza în plasa de bagaje, deasupra banchetei. La un moment dat, și-a dat jos pălăria de pe cap și-a pus-o lângă el.

Mă uitam plictisit pe fereastră, până când tovarășul meu de drum a tușit. L-am privit dezinteresat. Avea trăsăturile unui om bine hrănit, sănătos, cu chef de viață. Genul care parcă l-ai mai întâlnit în multe alte locuri. La un moment dat, și-a scos din buzunar telefonul mobil și a început să-l butoneze.

După o jumătate de oră s-a ridicat și a cotrobăit în valiză. A scos o sticlă de un litru cu apă. I-a desfăcut dopul și a băut o gură zdravănă. O picătură de apă, limpede și lucioasă i-a rămas lipită de mustața stufoasă asemenea unei pietre prețioase. Când o rază de lumină a răzbătut dincolo de geam direct pe picătură, a scos scânteii. Nicidecum nu s-a desprins din mustață.

A început să mi se facă rău. Nu puteam nicidecum să suport asemenea obrăzniciei. Ori alunecă din mustață, ori nu. M-am uitat, fără să mă mișc, ca să văd ce se va întâmpla. În mintea mea, cuvintele alergau bezmetice: „Cade... Nu cade...Da, acum va cădea, exact acum! Sau...”

După câteva minute, picătura s-a evaporat complet. Între timp, nervii mei au ajuns la paroxism. Individul a scos un pachet de țigări din buzunarul de la piept. S-a uitat prelung la mine și mi-a oferit o țigară. În limbajul celor care circulă frecvent cu trenul, asta înseamna: „Mi-ar face plăcere să schimbăm câteva vorbe.”

L-am refuzat. Însă individul nu s-a lăsat.

- Mergeți departe?
- Nu prea, i-am răspuns.
- Sunteți din zonă?
- De puțin mai încolo, i-am zis politicoș.
- Cât de încolo? a insistat el.
- Așa și așa, am precizat.
- Aaaa! a exclamat el, trăgând cu sete din țigară. Călătoriți mult?
- Am prieteni care călătoresc mai mult ca mine, am răspuns eu pe un ton zeflemitor.

A început să turuie. Mi-a povestit că e nevoit să călătorească mult și că e om de afaceri, însă mama lui s-a îmbolnăvit și se duce să o vadă. Era bătrână și pesemne că n-o va mai duce mult. După un timp, s-a ridicat din nou și a cotrobăit în valiză. A scos o pungă în care era un sandwich mare. A mușcat cu poftă din el.

Abia după ce și-a potolit foamea, a zâmbit și a mai scos o țigară din pachet. Și-a aprins-o, trăgând cu sete din ea. Am continuat să mă uit dezinteresat pe geam, fără să-l bag în seamă. După mai bine de o oră și jumătate, s-a ridicat în picioare. Și-a coborât valiza și a ieșit din compartiment fără să zică nimic. Am răsuflat ușurat.

Trenul a staționat ceva mai mult într-o gară cu clădiri cenușii. În compartiment a intrat un domn cu pălărie de fetru pe cap, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. A salutat scurt și s-a prăbușit pe

banchetă, după ce și-a așezat valiza sus, în plasa pentru bagaje. Am închis ochii. Probabil că am ațipit, însă m-a trezit tovarășul meu de călătorie, care s-a apucat de răscolit prin valiză. A scos o sticlă de un litru cu apă și o pungă cu un sandwich mare. A început să muște cu poftă din el. Am surâs, din politețe, iar el, cu gura plină, m-a întrebat unde merg.

- În împrejurimi, i-am răspuns, fără niciun chef. A dat din cap, continuând să mănânce. Imediat ce a terminat, a băut o gură zdravănă de apă din sticlă. Un strop de apă i-a rămas lipit pe mustața stufoasă. Când o altă rază de lumină a trecut prin geam direct spre picătură, a strălucit. Nicidecum nu s-a desprins din mustață. Simțeam că o iau razna. Am început să tremur. Individul a scos din buzunarul de la piept un pachet de țigări. Mi-a oferit și mie o țigară, însă l-am refuzat politicos. A zâmbit. Mi-a zis că a încercat să se lase de fumat, dar n-a reușit. Călătorea mult, era om de afaceri, însă zilele trecute mama lui s-a îmbolnăvit grav și trebuia să meargă să o vadă. Când trenul a oprit cu un scrâșnet nervos de frâne, el și-a coborât valiza și a ieșit grăbit din compartiment fără să salute. Am închis ochii. Aș fi vrut să dorm.

Nu am reușit să ațipesc, pentru că în compartiment a intrat grăbit un alt domn îmbrăcat în costum închis la culoare, cu pălărie de fetru pe

cap. A oftat adânc, ridicându-și valiza și așezând-o în plasa pentru bagaje. L-am privit insistent, însă nu m-a băgat în seamă. A scos din buzunar telefonul mobil și a început să-l butoneze imediat ce trenul s-a urnit. După nici o jumătate de oră, s-a ridicat și dintr-o valiză a scos o sticlă cu apă și o pungă cu un sandwich mare. Am simțit că explodez. Am tușit și mi-am dres vocea.

- Sunteți om de afaceri, așa-i? l-am întrebat, cu inima bătându-mi tare.

- Da, mi-a răspuns el, mestecând cu poftă.

- Mama dumneavoastră e bolnavă? am insistat eu.

- Mătușa, nu mama, a dat el din cap, continuând să mănânce. Sora mamei mele.

În acel moment, trenul a frânat brusc și a oprit într-o haltă, pe un câmp. Am suspinat când domnul a terminat sandwich-ul și a luat o înghițitură de apă din sticlă. Mă uitam hipnotizat așteptând să văd picătura atârnată de mustața stufoasă și raza soarelui care încerca să pătrundă prin geam. Îmi venea să mă ridic și să-l scutur bine, ca să cadă picătura. Am vrut să mă ridic, însă el a scos un pachet de țigări din buzunarul de la piept. M-a servit cu o țigară. L-am refuzat categoric. A început să fumeze privind pe geam.

- Călătoriți departe? m-a întrebat.

- Nu! am reușit să-i răspund cu vocea întretăiată.

S-a ridicat încet, după care și-a coborât valiza. A aruncat chiștocul de la țigară pe geam. L-am privit uluit, fără să pot scoate niciun sunet. Când trenul a oprit într-o altă gară, a ieșit fără să zică nimic.

Am răsuflat ușurat înainte ca în compartiment să dea năvală un cuplu cu patru copii. Drăcușorii s-au suit în picioare pe banchetă și au început să țopăie. Imediat după, s-au vârat dedesubt, până când celui mai mare i-a venit ideea să se cațere la plasa pentru bagajele. Cel mai mic a început să țipe și să dea din mâini și din picioare. Părinții copiilor s-au așezat, oftând, unul lângă celălalt, pe banchetă, fără să le pese de ceea ce făceau odraslele. Mezinul s-a pus stăpân pe fereastra deschisă și mi-a smuls pălăria din cap. A ținut-o în mână câteva clipe după care a aruncat-o pe geam ca pe o farfurie zburătoare. Când trenul a intrat într-un tunel, și-a scos capul afară pe geamul larg deschis.

Nu este adevărat că, așa cum a pretins mama lui, eu l-am îmbrâncit pe copil pe fereastră. Întotdeauna mamele exagerează. Doar l-am atins pe micuț, cu toată bunăvoința de care am dat dovadă. Femeii i-am spus, încercând să o consolez, cu toată sinceritatea, că puștiul s-a aplecat prea tare în afară. Se pare că femeia n-a fost de acord cu opinia mea, iar semnalul de alarmă tras de tatăl copilului a făcut ca trenul să se oprească brusc, iar în compartiment

să intre conductorul însoțit de un domn îmbrăcat în costum închis la culoare, purtând pe cap o pălărie de fetru...

Premiul III

Maria Berciu

Baia Mare

O noapte...

Trebuia să merg la București, la ambasada Canadei, pentru a-mi completa actele depuse anterior, în vederea unei călătorii în Canada. Eram puțin stresată, fiindcă nu cunoșteam deloc capitala, mă înfiora circulația de acolo. Deși aveam informațiile necesare despre mijloacele de transport la care trebuia să apelez, nu aveam destulă încredere în mine, că voi reuși să le urmez, parcă eram nehotărâtă dacă să urc sau nu în trenul ce era deja în gară.

Lumea se înghesuia la urcare, așa că am urcat și eu. Îmi luasem un pat de dormit, ca să nu fiu obosită

dimineța, când ajungeam la destinație. Aveam o geantă mică cu mine, fiindcă speram să rezolv problema relativ în puțin timp și în seara următoare să urc iar în tren, să revin acasă.

În vagon mi-am găsit ușor locul, m-am întins îmbrăcată pe pat, dar, era prea devreme să mă culc, așa că m-am gândit o vreme ce opțiuni am... Am ales să fac un drum la vagonul restaurant, unde să stau o vreme la o masă, cu un suc și o revistă cumpărată pe peron. Așa am și făcut. Vremea trecea tare greu, eram singură la masă, nu puteam decât să ascult și să văd ce se întâmplă în jur. Îmi impusesem că voi rezista acolo, măcar o oră. Încet, locurile au început să fie ocupate de grupuri de câte doi sau mai mulți, care își continuau discuțiile începute înainte de a ocupa locuri la mese.

Am fost plăcut surprinsă când am auzit că sunt întrebată, de o voce masculină, dacă poate ocupa un loc la masa unde eram eu singură. Aproape că îi eram recunoscătoare! Poate că a simțit că mă bucuram, s-a așezat aproape de mine, s-a prezentat, dar nu am reușit să rețin. Cred că nici atunci când și-a spus numele, nu l-am ascultat, nu era important pentru mine numele lui, ci faptul că nu mai eram singură la masa aceea. Poate că l-am spus și eu pe al meu și am început să vorbim, relaxați, ca două cunoștințe. M-a întrebat de ce sunt în tren și i-am povestit. Apoi el mi-a spus că a fost în orașul meu

pentru prima dată, dar i-a plăcut tare mult, locurile și oamenii sunt minunați. A fost să ia un interviu unui director de întreprindere, care avea realizări notabile în domeniu și trebuiau popularizate realizările acestuia. Se simțea obosit fiindcă umblase mult, iar acum urma să doarmă pe un fotoliu până dimineața, fiindcă nu mai găsisese cușetă liberă.

După niște ore, cred că două, petrecute stând de vorbă, i-am spus că mă retrag să mă culc, că am un pat. Mai în glumă, mai privindu-mă atent, el m-a întrebat ce fel de suflet am, dacă mă duc să fiu singură într-un pat, iar pe el îl așteaptă un loc pe o bancă.... că nu m-ar deranja, ar sta doar lungit lângă mine, dacă am un suflet bun... că am mai sta de vorbă și ar trece timpul mai plăcut... M-a condus vorbindu-mi blând, când eu am intrat, el s-a oprit fără să mai zică ceva și atunci... eu l-am poftit înăuntru, că nu puteam fi atât de rea, să îl dezamăgesc.

Aveam o pijama la mine, dar mi s-a părut că nu e potrivit să fiu în pijama și el în haine de stradă, deci m-am întins pe pat, el s-a așezat lângă mine, cu grijă să nu ni se atingă corpurile. Încet m-am relaxat, vorbeam în șoaptă, tot mai puțin. Cred că am adormit și m-a trezit zgomotul ușii care se închidea în urma lui, am crezut că a plecat să doarmă pe locul său. Dar, a revenit nu peste mult

timp, cu două sticle de bere în mână și recunosc că m-am simțit mai bine.... că nu mă părăsise pur și simplu, așa cum am crezut un timp.

Am băut bere și era binevenită, apoi el a zis că și-ar da jos haina și pantalonii ca să nu fie șifonați dimineța, că îmi pot lua pe mine, dacă am pijama, din aceleași motive... Era logic ceea ce spunea, așa că am ajuns aproape fără hainele de stradă, în pat. A stins lumina, cu acordul meu, ca să ne putem odihni, rămânând doar o lumină de veghe să ne lumineze întunericul. Începeam să fiu emoționată, mă întrebam ce va urma, dacă vom fi doar alături până dimineța?

O vreme ne-am ascultat reciproc respirațiile, apoi el s-a apropiat ușor de mine, mi-a mângăiat ușor părul, apoi mâna i-a coborât pe umărul meu, spre pieptul meu, care deja îl aștepta. M-a sărutat, oarecum pe neașteptate, dar cu atâta blândețe, bucurie, părând a fi atent la reacția mea... și eu nu l-am oprit, ci l-am îndemnat fără vorbe, doar trupul meu îl îndemna să continue.

La început eram foarte atenți, fiecare la reacțiile celuilalt. Dar, ni se potriveau dorințele, eram un singur angrenaj, care a funcționat așa cum doream noi. Eram doar senzații nemaiîntânite, dorite, fără sfârșit, prelungite cu grijă pe rând de fiecare dintre noi, până când am fost terminați la propriu... Am

adormit, fără vorbe... dar, cu o stare infinită de bine!

Eram două trupuri tinere. A fost destul un somn calm, liniștit, ca să ne trezim aproape simultan, fiecare flămând de o nouă întâlnire, o nouă desfășurare de forțe care să îl atragă pe celălalt chiar împotrivindu-i-se și iar a fost un joc al fanteziilor, al surprizelor minunate, al dorințelor satisfăcute, până a fost iar nevoie de odihnă.

Sigur, noaptea a avut mai puține ore decât am fi dorit noi... M-am trezit când el mi-a spus că trebuie să ne îmbrăcăm, că ne apropiem de destinație, că el merge la locul său să își ia lucrurile și va coborî de acolo. Nu am crezut decât că mă va aștepta la coborârea mea din tren, speram că o să mă ajute să mă descurc să ajung la ambasadă. Deci m-am îmbrăcat fără grabă, trenul a oprit și uitându-mă pe geam, l-am zărit printre pietonii grăbiți să se depărteze de tren. Atunci am știut doar că aș fi vrut să nu fie atât de grăbit. Peste o vreme am aflat că vei veni tu în lume! Sunt mama ta și te aștept cu mult drag! Nu va fi lângă noi tatăl tău... El a coborât din tren, mai repede decât mine.

Când am început să-ți simt mișcările, ți-am scris aceste rânduri ca să afli adevărul, atunci când vei dori...

Mama

Viața trece...

Am o vârstă care îmi dă dreptul să fac doar ce îmi place, uneori un fel de bilanțuri, alteori formulez întrebări, cărora apoi le caut răspunsuri...

Fiindcă am fost profesor de matematici, îmi este la îndemână să compar diverse situații, folosind numere, pe care le atașez după algoritmi stabiliți de mine. Am stabilit că am fost singură, după ce am trecut de terminarea facultății, mai mult de 30 de ani. Mă întreb, de ce? Sunt o femeie normală, nici prea, prea și nici foarte, foarte. Mi-am dorit mereu să întâlnesc omul cu care să ne fie bine împreună. Au fost ocazii..

....o ocazie..

Eram încă tânără, între cele două căsătorii, singură... A venit în școală un coleg nou, simpatic, am aflat că e căsătorit, dar soția era la o altă școală. A început să îmi dea semne că îl interesez, că ne simțim bine împreună, apoi i-am dat numărul meu de telefon. Încă din prima seară, m-a sunat să îmi spună că îi e dor de mine, că îmi dorește o noapte cu vise plăcute. A doua zi i-am spus să nu mai sune de acasă, că nu vreau să aibă probleme cu soția lui. M-a asigurat că e totul în ordine, mă sună doar cât e ea în baie înainte de culcare. Și a continuat să mă

sune, în fiecare seară. Deja știam că trebuie să primesc telefonul lui, abia apoi mă culcam. Până într-o seară... Am primit telefonul lui, m-am culcat apoi și cred că adormisem, când a sunat iar telefonul. Ușor panicată, am răspuns atentă, să aflu despre ce este vorba. Era el, care a repetat, în mai multe cuvinte, că îi este dor de mine. Ușor nedumerită, m-am culcat iar și, după o vreme, iar a sunat telefonul. Era tot el, parcă mai cu chef de vorbă.

-Unde e soția ta? l-am întrebat. Ești singur?

-E în baie! Putem vorbi liniștiți, are diaree!

Cred că am avut un ușor atac de panică! Sunt în stare să accept dovezi de iubire din partea unui soț, când soția are diaree???!

Mi-am dat seama că nu pot accepta ca el să fie atât de mulțumit, câtă vreme ea suferă...alături, în baie.

Așa s-a terminat o relație, fără să înceapă de fapt. Și am rămas iar SINGURĂ. După o vreme el a divorțat, apoi repede s-a recăsătorit, iar eu mi-am pus niște întrebări...care încă nu au primit răspunsuri!

...altă ocazie..

Un bărbat îmi spune direct că ar vrea să ne cunoaștem. Îi propun să mergem la o cofetărie, să stăm de vorbă, nu în stradă. La ora fixată, îl găsesc în cofetărie, cu o scrumieră plină în față, poate și cu o cafea. Refuz cafeaua și îi spun că vreau o

prăjitură, nu face niciun gest, mă ridic, îmi cumpăr o prăjitură și apoi îi spun că doresc să ne cunoaștem, dar vreau să fim sinceri, să nu ne mințim și că îl ascult pe el, până eu îmi termin prăjitura.

Îmi spune că e singur, fără să fie divorțat. A lucrat în străinătate, a trimis bani soției să pună geamuri de termopan, dar când s-a întors, geamurile nu erau din termopan și nu era nici soția acasă. Își găsisse un prieten, la care locuiește și acum. Nu divorțează, că a cheltuit destui bani cu ea, să divorțeze ea dacă vrea.

-Dar, cum te descurci cu mâncarea, curățenia?
Întreb eu.

-Am o vecină bună la suflet, are soțul bolnav la pat, ea vine și are grijă de mine!....de toate...

-Atunci, de ce vrei să ne cunoaștem ? îmi exprim eu nedumerirea.

-Pentru că am putea merge împreună la bal! Cu nevasta nu pot, că nu vreau, cu vecina nu pot, că nu ar lăsa-o soțul și tare mi-ar plăcea să merg la bal, îmi place mult să joc!

Îmi place și mie mult să dansez, aș fi avut asigurat un partener, era simplu. Dar am rămas iar singură, deși puteam ocupa locul trei în schema de funcționare a aceluia domn. Ce pot crede despre mine? Că nu știu să prioritizez situațiile?

Au fost multe încercări, dar poate îmi doream să nu risc, am preferat să le las să treacă pe lângă mine. Cred că singură, cu mine, îmi este mai bine decât singură... lângă cineva.
Cu bune și cu rele, VIAȚA TRECE!

Mențiune

Calotă Rodica
Târgu Jiu

Căruciorul alegoric

În sfârșit, a sunat goarna îngerului salvator și pe ulița lor. Gore și Ana s-au mutat la casa nouă, cu speranța că vor scăpa de harababura din casa cea veche a socrilor, de truda zilnică și zadarnică pentru a menține ordinea pe care toată suflarea o strica în timpul cel mai scurt posibil, fără urmă de respect sau regret. De-acum așteptau oaspeții să le viziteze noua locuință, așa cum cerea cutuma. Numai că nu

reuşiseră să pună toate lucrurile în locul potrivit și trepida toată casa de alergarea lor pentru a-și aranja uneltele specifice muncii fiecăruia dintre ei, mai ales că Ana aflase de la o cumnată de feng shui, ca și de comportamentul asertiv, atunci când nu mai faci față solicitărilor abuzive ale celor ce s-au născut doar să te exploateze. Ana își aranjase vesela într-un colț, în cutii mari de carton, până vor izbuti să cumpere un dulap. Gore, găsimd că roabei nu-i stă deloc bine la ușa beciului, o luă și o trânti peste cutiile cumiți ale Anei. Apoi, în roabă, zăngăniră dălți, rindele, ferăstraie, lanțuri, drujbă, canistre, încât, claie peste grămadă, uneltele urcară până la tavan. Ana, căreia i se porunca să aducă pahare, să-i cinstească pe musafiri, trebuia să fugă după scara de la pod, să urce pe mormanul de obiecte aruncate, să dea la o parte unul câte unul, sau câte o jumătate din obiectul care fusese întreg, și să ajungă la atât de căutatul recipient, din care mai găsea câte unul știrbit, pe care să-l aducă, plină de extaz, ca pe un trofeu, înaintea celui care, sătul să aștepte, plecase acasă la el sau la alții mai destoinici, mai înstăriți, mai primitori.

Cum s-a dus vorba că Ana și Gore sunt cam strâmtorați, ca să nu spună chiori de săraci, musafirii s-au simțit să le ducă din ceea ce le prisosea și acestor amărăți ai satului, să aibă și ei strictul necesar unei gospodării. Astfel, prima care

veni cu o cergă roasă de molii fu vecina Marina. Degeaba s-a apărat Ana, că are destule velințe nou-nouțe, că nu are o astfel de trebuință, că n-a fost chip să o convingă pe Marina să-și ia zdreanța înapoi. Ba a mai rămas și datoare cu o amiază la săpat de vie, că știe ea vecina Marina ce greu e să nu ai de niciunele și un astfel de ajutor i-ar fi de ajuns pentru binele făcut acum, la nevoie. Apoi, a venit Domnica, de la capătul satului și a adus o sapă cam despănată, dar, pusă în apă, își revine, de-ți faci treaba prin grădină cu ea... Mărioara lu' Cîrțînă a venit și ea cu o fașă de înfășat copilul, când i-o da Dumnezeu un copil, că ai ei au crescut și nu-i mai trebuie. A mai adus un cap de cal, atât i-a rămas din Cezar al ei, care a murit săptămâna trecută, nici nu apucaseră să-l scoată din ham, când s-a prăbușit în ogradă, abia întors cu o căruță cu lemne.

-Nu te sfii, zice Mărioara, porcul e spurcat, că ăla mănâncă și mortăciuni, dar calul nici apa nu ți-o bea nestrecurată, atât e de mofturos. Faci o ciorbă din el, că tot n-ai nimic de-ale gurii. Îmi dai altul, de porc, la Crăciun, dacă nu vrei să te știi datoare la mine. Bine că și eu ți l-am adus furiș de Vasile, că m-ar fi bodogănit toată ziua că-i căpățâna din care trebuiau făcute piftii.

Cireșica a venit cu o pereche de ochelari, rămași de la răposatul, dar sunt buni pentru zilele negre, că le

vezi mai gri. Geana a venit cu o sperietoare de ciori, că ea nu mai avea unde să pună porumb, au venit copiii foștilor proprietari și i l-au vândut. Au vrut bani și pe cel de sub casă, dar cum n-a avut de unde să le dea, l-au excavat și l-au pus în pungi, pământ de flori au zis ei...Acum stă casa ca un dinte stricat într-o gură știrbă, dacă bate vântul, dă cu ea-n genunchi. Acum nu mai ai de unde lua o așa prăjină de mândră, pentru sperietori.

Până seara, toată curtea se umpluse cu viituri apocaliptice, din calea căroră nu puteai scăpa decât cu fuga, dacă te mai țineau picioarele.

Auzind de la vecini cât de lipsiți de bunuri sunt tinerii strămutați, soacra a umplut și ea un cărucior cu blide, care mai de care mai știrbite, plesnite sau cărpite, să nu zică satul că nu i-a înzestrat pe tinerii strămutați cu ce-a putut. Ana nici nu s-a apropiat de bomba cu blide. Își făcea de lucru la mare distanță de zona periculoasă, ca nu cumva să observe soacra că ea anticipase nenorocirea și singura soluție să-i reziste era să o ignore sau să fugă, invocând o durere acută de pânțece ori grețurile care prevestesc ori însoțesc sarcina. Aproape că o croise spre fundul curții, când auzi vocea soacrei strepezindu-i auzul, mai rău decât corcodușele verzi:

-Ană, să descarci tu blidele alea, că mă grăbesc s-o ajut pe Florica lu' Pârțag... cu pomana soacră-si!

-Doamne, își spuse Ana, descărcând tragica încărcătură, cum trece viața și nici măcar ordine în viața ta nu ajungi să faci, că toată lumea se grăbește să aducă deșeurile în ograda ta. Deșeurile care aduc alte deșeurile! Am fugit de ele și acum noua mea gospodărie e o ditamai groapa de gunoi. De ce oare nu trec și gunoaiele odată cu viața, care e atât de repede trecătoare, mult prea trecătoare pentru câte are un om de făcut?

-Adevărul, Ană, grăi soacra, cu un soi de luare aminte, că eu mă duceam de-a dreptul acolo unde ți-am spus, la pomană, cu blide cu tot, să ajut, dar m-am gândit eu așa, pe drum, că nu trebuie să te las nici pe tine singură la necaz și m-am oprit aici, să îți las din ele, că ți-or trebui și ție, de casă nouă. Acum, văzând eu cât loc e la tine, m-am gândit să mutăm pomana socrilor Floricăi aici, că tot sunt blidele gata descărcate, ce zici? Bine, doar soacra ei a murit, socrul încă nu, dar nici mult nu mai are s-o ducă și știi ce strâmtă-i bătătura lor, n-ai loc să tragi un pâț, că de aia le-a zis cine le-a zis lor Pârțag... E drept că asta cere un mic sacrificiu din partea voastră, dar mare e Dumnezeu și o să vă răsplătească pe măsura faptelor tale, și pe tine, și pe Gore, bărbatul tău și feciorul meu, crescut în credință și respect față de părinți.

-Adevărat grăiești, mamă-soacră, voi face un mic sacrificiu și mă voi muta la casa colonelului, în

Alhambra, nu e prea departe de dumneata, că de doi ani de când mă bate la cap să mă căsătoresc cu el, că e holtei bătrân și are nevoie de o mână de femeie harnică și pricepută, că a obținut o finanțare europeană pentru plantat arbori exotici, iar eu, nu și nu, că sunt cununată legitim cu Gore, că am căsnicia mea, bărbatul meu, socrii mei și abia aștept să am casa mea și copiii mei, dar cum stă treaba, la aproape patruzeci de ani ai mei, de când tot aștept, nu mai pot avea nimic, decât regrete. Vă las toată ograda la dispoziție, pentru toate fericirile și nefericirile satului, toate ustensilele, toată vesela... Dacă nu ajunge, mai sunt în roabă destule vase, făcute zob, dar mare e Dumnezeu și poate îl ajută pe Gore să le repare. E și o fașă de legat noul-născuții de mâini și de picioare, să trăiască așa toată viața, să nu devină autonomi prea devreme, dacă se poate niciodată... Mai e și un cap de cal în gard, în caz că Florica vrea să dea ciorbă sau piftii de pomană. Poate să-i păstreze și ochelarii, dar să mestece încet, să nu-i spargă, că sunt moștenire generică... Și o sapă, cam strâmbă, dar e bună pentru cei ce vor să-și sape singuri groapa cu ea. Și, apoi, câte lucruri drepte nu se pot face cu unelte strâmbe, dacă vrea Dumnezeu?

Dar, până una-alta, ia dumneata căruciorul acesta alegoric și plimbă-l prin sat, să știe lumea strâmtorată unde găsește lărgime pentru

problemele pe care le are! Și ia și sperietoarea, că alungă prădătorii de pe crengile arborelui genealogic, care geme de roade!

Mergi cu Dumnezeu!

Zodia Leului

Hotărâseră, studiind chiar gematria, acea știință a împerecherii cifrelor cu literele, să aducă pe lume un moștenitor. Aveau atâtea bunuri să-i lase, încât era musai ca descendentul lor să fie rapăn de calitate, că norocos era prin simpla lui naștere. Nu puteau alege altă zodie decât cea a Leului. Ascultau, săptămânal, predicțiile astrale și se minunau de calitățile viitorului făt-frumos- sănătos- deștept-energic-și-autoritar. Și lucrurile s-au întâmplat conform programării lor. Micul leu a venit pe lume răcnind, sperindu-l pe mamouș cu energia lui revendicatoare, culoarea pielii ce devenea vineteie, ori de câte ori era lăsat din brațe sau depus în pătuț. Ca să aibă un mediu perfect, i s-a pus o muzică specială, cu frecvențe asemănătoare unui răget, de 396 de Hz, respectiv 417Hz, iar încăperile în care trebuia să trăiască aveau musai

formă hexagonală, tetraedrică sau cubică. Alimentația era supravegheată riguros, nu care cumva să aibă micuțul vreo carență de proteine, minerale sau vitamine, care să-i împiedice dezvoltarea la parametrii stabiliți de genitorii lui. Pentru atingerea acestui scop se dădeau peste cap două bone, două perechi de bunici legitimi și trei mai puțin legitimi, o străbunică, doi părinți, trei unchi, patru mătuși, o strămătușă, doi consilieri, trei medici alopați, un psihiatru, un stomatolog, doi contabili, un primar, cinci percepatori sau dascăli meditatori și trei premeditatori, patru bucătari, un astronaut, un astrolog, un impresar, pentru viitorul talentat al neamului, un editor, care să editeze tot ceea ce va spune sau va scrie viitorul geniu, un copywriter, un grafolog, un ufolog, doi șamani, cinci grădinari, trei croitori, doi cizmari, un hair-stylist, un agronom, un botanist, un zoolog, un antropolog, un apicultor, trei sericicultori, doi horticultori, un cosmonaut, un pilot, un ceasornicar etc.

În primii ani de viață, moștenitorul se dezvoltă conform graficului: mânca, se dezvoltă, zburda, emitea răgete spre toți cei ce-l serveau, crezându-i subordonați, căpăta forță și tupeu în tot ce făcea, neinteresându-l vreo relație de prietenie sau colaborare, nemanifestând altruism, generozitate, compasiune sau vreo formă de inteligență

emoțională sau spirituală. Nu se știe din ce motive, la vârsta adolescenței, moștenitorului i s-a dereglat grav tranzitul intestinal, astfel încât își petrecea la toaletă cea mai frumoasă perioadă a vieții lui. Firește că a slăbit enorm și semăna cu un pisic, nicidecum cu un leu, cum fusese obișnuit să creadă, susținut de elogiile și comportamentul celor din jur. Chiar și așa uzat fizic și psihic, s-au găsit câteva tinere care să accepte o căsătorie cu el, grație condițiilor de care ar fi beneficiat, printr-o atare alianță. Dar, spre surprinderea lui, s-a simțit atras de fata unor gunoieri, care, în pofida austerității în care a fost nevoită să se nască și să trăiască, era vioaie, voinică și părea dezghețată și curajoasă, pentru că l-a scăpat de un păianjen care cobora vertiginos spre nasul lui, atunci când înghețat de spaimă, scheuna ca un câțel, arătând spre bestia care avea să-l doboare, dacă nu intervine cineva să-l scape.

-Cum ți-a trecut prin cap că o să poți accede în această familie nobilă, profitând de nenorocirea care i s-a întâmplat fiului nostru? răbufni mama prințului calamitat de soartă.

-Vă salut cu tot respectul cuvenit altitudinii sociale a unei astfel de familii, dar nu doresc o alianță cu fiul domniilor voastre, vreau doar să fac toate demersurile necesare să îl vindec. Am fost acceptată la două universități de prestigiu din

Anglia și cunosc un profesor foarte bine pregătit în boli infecțioase, am beneficiat de o bursă, în anul precedent depunerii candidaturii mele pentru o facultate de medicină alternativă . Am ales să fac acest lucru nu din cine știe ce interese obscure, eu nu cred în efemeritatea acestei existențe, nici în chomskianul manufacturing consent, eu cred în energie, în principiul cuantic al iubirii și în legile karmice. De altfel, cred că infestarea acestui tânăr explorator s-a produs în timp ce vizita tărâmul infernal în care trăim noi, curios să afle cum transformă tatăl meu gunoiul în combustibil. Vă mărturisesc respectul incomensurabil pe care-l port tatălui meu, un Hefaistos care fabrică lumina... Și mamei, bineînțeles, o Demetră în toată splendoarea ei casnică funcțională. Nu mi-aș fi dorit alți părinți, pentru nimic în lume, sunt recunoscătoare lui Dumnezeu că mi i-a dat așa cum sunt.

-Doamne, Maica Domnului, spuse femeia contrariată, presimt că s-a întâmplat o nenorocire: precis ne-au schimbat copiii, la naștere. E întocmai așa cum ne doream să fie fiul nostru!

-Nu vă amăgiți cu astfel de conjeturi, replică, înțelegătoare, fata, sunt rodul iubirii necondiționate a părinților mei. N-aș vrea să cred că putem accesa subconștientul, prin tehnici ideomotorii. Într-adevăr mama provenea dintr-o

familie înstărită, dar disensiunile dintre părinții ei au determinat-o să fugă de-acasă. Voia să se arunce de pe pod, în apa tulbure ce străbate orașul, când a observat-o viitorul meu tată, a salvat-o și a divinizat-o. Dar...aveți dreptate: toți suntem unul! Toți suferim pentru unul și toți ne bucurăm pentru unul.

-Unde ai beneficiat tu de o asemenea educație?Asta presupune investiții serioase...

-Sau mai puțin serioase. Eu cred în avantajele structurilor disipative. Noi nu acaparăm lumina celorlalți, pur și simplu ne hrănim cu ea atunci când trece pe lângă noi, o asimilăm. Lumea aruncă multe lucruri de valoare la gunoi. Ba chiar și persoane, pentru că aceia care se descotorosesc de ele, nu înțeleg limba în care sunt redactate instrucțiunile de folosire a lor. Chiar de la curtea dumneavoastră au ajuns, pe lângă câteva tomuri de filozofie și un computer bunicel, doi savanți și un profesor de limbi clasice, de la care am avut foarte multe lucruri de învățat. Aveau aura puțin șifonată, dar i-am ajutat să-și recupereze energia pierdută și acum ne sunt de mare folos, în schimburile interactive cu alți savanți din alte țări, avem un institut întreg la gunoi, suntem cei mai tari. În fiecare zi găsim o personalitate mototolită printre gunoaie. Oamenii păstrează ambalajele, sunt mai atrăgătoare decât conținutul. Am găsit și

capodopere aruncate la tomberon, fiindcă erau preferate copiile xerox, străluceau mai mult. De regulă se aruncă metale prețioase acoperite de praf sau noroi și se păstrează cositorul din cutiile de conserve, că lucește, din depărtare. Noi respectăm idealul fiecăruia, dar avem sistemul nostru de valori. Sunt mărturii indelebile de trecere a vieții.

-Cu ce vă putem ajuta?

-Mă tem că noi va trebui să vă ajutăm, pentru că vă aflați în mare pericol. Mormanele de gunoaie au ajuns până la gardul sau garda dumneavoastră. Cei care au efectuat măsurători energetice au decelat vibrații joase, propice unor boli redutabile și au luat decizia de anihilare, pe orice cale, a focarelor de infecție. Dacă doriți să vă salvați, suntem dispuși să vă primim la noi. Aveți, acolo, tot ce vă trebuie. A ajuns, de câteva zile și un bucătar nebun, care toacă de-a valma legume și oameni, fiindcă marii nepricepuți sau prea pricepuți și-au băgat nasul în cratița lui. Puteți servi Puțin din aceste preparate.

Premiul Uniunii Scriitorilor din România filiala Alba-Hunedoara

Grigore Chitul

Bistrița

Pseudotragedie antică

Aurelian Popârțac era vlăguit. Umblase aproape o oră prin Muzeul de istorie și arheologie, iar acum simțea că se sufocă. Soția lui, Augustina, îl târâse după ea, oprindu-se la fiecare vitrină sau exponat, pentru a-și face self-uri.

- Mai bine ai citi ce scrie pe etichetele informative, îndrăzni Aurelian.

- O să le citească prietenii mei, după ce le postează pe Facebook, i-o rețea scurt soția.

Profitând că, pentru a nu scăpa nimic nefotografiat, nevasta îi rămăsese în urmă, bărbatul se așază pe o băncuță de odihnă aflată într-o sală mare unde erau expuse busturi și statui antice, mai

mult sau mai puțin întregi. O senzație plăcută de relaxare îl cuprinse imediat și regretă că nu putuse lua cu el măcar o doză de bere rece, de la toneta din piața din fața muzeului, unde cu greu apucase să dea pe gât două beri, în timp ce nevasta stătea la coadă la bilete. Încercă să deslușească ce scria sub bustul de marmură albă al unui aristocrat roman, dar nu reuși. Pleoapele îi erau grele, iar privirea încetoșată. Închise pentru o clipă ochii, iar când îi deschise tresări. În fata lui, un tânăr, îmbrăcat cu o tunică albă strânsă cu un brâu, se înclină adânc și îl întrebă:

- Mărite Cezar, ce porunciți pentru baia de seară?

- Ce poruncesc? – se miră Aurelian. Să se dea apă caldă la tot cartierul!

- Înălțimea voastră, conductele care duc la termele cartierului s-au spart la scurt timp după ce au fost montate. Dacă dăm drumul apei calde prin ele, o să faceți doar dușuri reci.

- Cine a fost acest constructor neisprăvit care a risipit banii cetățenilor romani?

- Inocențiu Galinaceus, fiul senatorului Profitus Vero, prietenul Înălțimii voastre.

- „Quod licet Iovi, not licet bovi” – suspină Aurelian, mirat că poate vorbi cursiv în latină. Asta e. „Gaudeamus igitur” ! Voi face doar eu baie, iar

plebeii vor mai aștepta o rectificare bugetară sau un alt război.

- Stăpâne, eu voiam, de fapt, să știu ce doriți să presărăm în apa din *balnearium*: petale de trandafir sau flori de levantiță?

- Eu folosesc gelul de duș Palmolive cu lapte și ulei de măsline.

- Lapte de măgărița sau de capră, Luminăția voastră?

- Poate să fie și lapte de pasăre, dar să aibă maximum 1,5% grăsime...

- Încă o întrebare, Slăvite Cezar: pe cine binevoiți să chemăm astăzi să vă spele pe spate pentru masaj și pentru tot ce mai e nevoie?

- Să vină Aisha, sclava asiriană. Am verificat data trecută ce competențe are!

- Și dacă onorata soție a Luminăției voastre, Augustina, o să protesteze?

- Dacă protestează, pretorienii s-o închidă în camera ei, fără apă, mâncare și telefon mobil.

- Și dacă o să facă scandal, Slavite Cezar, și o să vă spargă iar bustul de marmură?

- Atunci: „*Alea jacta est!*”, plusă curajos Aurelian, ca un adevărat Cezar ce era. Pretorienii s-o închidă în cușca cu lei!

- Nu e periculos, Înălțimea voastră? Sunt vreo 20 de lei, în total.

- Nu. Toată viața nu i-au ajuns leii, oricâți i-am dat! N-apucă ea să-i termine pe toți, până îmi fac eu baia, surâse sardonice Aurelian, moment în care simți că cineva îl zgâlțâie insistent de umăr...

- Aurelian, ce faci, mototolule, dormi la muzeu? De asta te-am adus eu aici?

Glasul soției avu asupra lui efectul unei găleți cu apă turnată brusc în creștet.

- Hai odată, mișcă-te mai cu talent, continuă Augustina, ironică, și dă-mi 50 de lei, ca să-mi iau un suvenir la ieșire, că așa trecem noi prin viața asta și nu lăsăm nicio urmă pe unde am trecut..

- Imediat, drăguță, suspină Aurelian, cautând febril prin portofel, în timp ce în urechi auzea, ca un leitmotiv: „Vita nostra brevis est, Brevi finietur”...

Confuzia

Pe o bancă din parcul din curtea spitalului orașenesc, într-un halat maro curat, dar cam spălăcit, Parfenie Cotineac se ohihnea la umbră. Avea 67 de ani, părul alb, fața rotundă și o burtă respectabilă. Era internat la secția „Cardiologie” din

seara zilei anterioare și încă i se făceau teste și analize.

Un tânăr, în jur de 25 de ani, șaten, subțirel și destul de agitat, se apropie pe alee și îl întrebă:

- Permiteți?

- Cum să nu, tinere, stai liniștit, că loc este destul.

- Mulțumesc, domnule.

- Sunteți cu cineva sau sunteți bolnav? – încercă un dialog Parfenie.

- Aștept să nască soția.

- Oh, asta-i o veste foarte bună!

- Așa ar trebui, spuse îngrijorat tânărul, dar se pare că o să fie o naștere prematură.

- Nu-i bai. De-aia sunt doctori în spital, să aibă grijă și cei mai mici. Nu te mai framânta atâta, că pari cam obosit.

- Azi noapte am ajuns acasă. Am lucrat la o fermă în Spania. N-am mai venit în țară de aproape șapte luni.

- Tare greu cred că ți-a fost. Uite-așa ne trece viața, alergând după bani la tinerețe și cheltuindu-i apoi pe doctori la bătrânețe, concluzionă bărbatul mai în vârstă.

- Da' matale de ce suferi? – se simți dator să întrebe tânărul.

- M-a durut pieptul și asistenta medicală de la dispensarul nostru s-a speriat că am făcut un

infarct, așa că m-au adus cu o Ambulanță la spital, la Cardiologie.

- Și ce-ați avut?

- Se pare ca-i doar o nevralgie intercostală.

- Și de ce nu v-au externat încă?

- Un pacient din salon a facut stop cardio-respirator și a murit. Doctorul și asistentele s-au ocupat numai de el. Dar, dacă n-ai zile, n-ai ce face. Acum aștept să-l ducă la morgă, dar trebuie să stea acolo câteva ore.

- Atunci mai așteptăm puțin împreună, spuse tânărul...

...Filofteia Cotineac, o femeie voinică, roșie în obraji, foarte hotărâtă, urcă la etajul I, unde aflase că este secția „Cardiologie”. Pe culoar întâlnește o asistentă pe care o întreabă unde îl poate găsi pe doctorul cardiolog de gardă. Bătu la ușa camerei acestuia și intră.

- Buna ziua, domn' doctor!

- Buna ziua, răspunse Aristotel Ghenoiu, un doctor cardiolog bătrân, cam uituc, ieșit la pensie, dar care mai făcea gărzi din cauza lipsei de personal. Nasul îi era borcănat și destul de roșu, pentru că îi plăcea să mai tragă câte o dușcă dintr-o sticlă cu votcă pe care o ținea în geanta lui de piele.

- Sunt nevasta pacientului Parfenie Cotineac, internat de ieri la „Cardiologie”.

- Eu fac doar gărzi, se scuză medicul. Nu am salonul meu cu bolnavi internați.

- Nu contează, domn' doctor, tot pe mâna dumnevoastră sunt. Eu aș vrea să vă ocupați cât mai bine de soțul meu, insista femeia și îi strecura în buzunarul halatului un plic.

Doctorul se învioră brusc și întrebă:

- În ce salon este sotul dumnevoastră?

- În salonul 7. A fost adus ieri seară cu suspiciune de infarct miocardic.

- Salonul 7... Îmi pare rău, dar pacientul care a fost internat cu infarct miocardic a decedat azi după masă.

- Vai de mine, Parfenie, săracul! – izbucni Filofteia și o luă la fugă spre salonul 7.

Ieșită pe holul secției, Filofteia se trezi subit față în față cu soțul ei, care tocmai urcase scările.

- Parfenie, trăiești? – strigă surprinsă femeia.

- După cum vezi, răspunse calm bărbatul. N-am făcut infarct, ci doar o nevralgie intercostală.

- De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

- Mi s-a descărcat bateria și n-am avut la mine încărcătorul.

- M-ai băgat în toate speriețile, mai bărbate, iar doctorul ăsta m-a băgat în toate boalele.

Nervoasă foc, Filofteia porni rapid spre cabinetul cardiologului...

În timp ce-și aștepta nevasta, Parfenie îl văzu trecând pe hol pe tânărul întâlnit în parcul spitalului.

- Ei, ți-a născut soția?

- A născut un băiețel de 3 kilograme și jumătate.

- Sănătos?

- Da.

- Felicitări, fericitul tatic!

- Singura problema e că doctorul ginecolog mi-a spus că băiatul s-a născut la termen, adică la 9 luni.

- Asta e și mai bine, plusă Parfenie.

- Nu e chiar așa de bine, pentru că eu n-am fost acasă acum 9 luni, ci acum 7 luni...

... Filofteia intră din nou în cabinetul cardiologului, surprinzându-l în timp ce trăgea o gură din sticlucă lui secretă.

- Un tonic cardiac, se scuză Aristotel.

- Domn, doctor, soțul meu n-a murit și nici nu a făcut infarct, așa că vă rog sa-mi dați înapoi plicul, îi spuse, privindu-l chiorâș, femeia.

Doctorul, puțin confuz, băgă mâna în buznaș, fără tragere de inimă, și îi restituie femeii plicul.

- Asta nu-i plicul meu, zise ironică Filofteia după ce privi cu atenție plicul.

- Cum v-ați dat seama? – întreba curios doctorul.

- Eu v-am pus în plic o sută de Euro și în plicul ăsta sunt trei sute de lei...

Umor în volum

Premiul I

Any Drăgoianu pentru cartea: „Filosofie oltenească”

Premiul II

George Eftimie pentru cartea „Pe contraSENS”

Premiul III

Petru Brumă Pentru cartea: „Psaltirea paHarului meu”

Mențiune

Eugen Deutsch pentru cartea: „Ploi de stele în nopțile albe”

Premiul Special al Bibliotecii Județene „Lucian Blaga”

Florian Abel pentru cartea „Narcisa”

Premiul Special al Clubului Umoriștilor Alba Iulia

Laurențiu Ghiță pentru cartea: „Pâine și
circ(umvoluțiuni)”

**Juriul celei de a XIII-a ediții a Festivalului
Internațional de Alb-Umor a fost format
din:**

**GEORGE CORBU
MIHAI HAIVAS
LUCIAN PERȚA**